

SÜTŐ CSABA ANDRÁS

október, alkonyat

arcára rózsákat dob, megcsípi a hideg
feszesre húzódó bőrén slankuló csepp gördül
a folyásba maszatol ujjbegyére ülteti
a sós könnycseppet elringatja

hizlalja kezét a járás üteme
válla után lódul beleakaszt
a járás ütemébe torpan
leng lódul visszafog megáll

súlyos minden lépés
a vékony kátránycsík
fektében őrzi a nyár
teherautók kerékpár
vasalt bakancs nyomait

elszáradt füvek borzas gazok
nyíló rakéták diók és gesztenyék
ami az ég felé nyúlik zölden
előbb a földre hull
mementónak utóbb marad

kezdődik

az érés romlik egybe a lassú száradással
fogyóban törzsből zsákokból a táp
a fásládákban alulra szóródik a gyújtós maradéka
finoman rezeg a szermethalom
az ólommal sújtott szakadozott szélű lapokon

megrakja a kályhát
vastagot vékonyat
gyújtóst vegyesen
középre lyukat hagy
oda majd papírt gyömöszöl

furkót formáz
címlapból vezércikkből
eltépve sport belföld gazdaság
lángol a kultúra amúgy is jelképes oldala
a sok kis színes hasáb

a sportnál már
pattog és füstöl

az odúban
nagyot buffannak
a tuskók közé
gyömöszölt
kukoricacsutkák

kígyózik a füst
kicsap a láng
a kémény húzni kezdi
szippantja a szürkés
üvegfehér ködöt
és a tető felett
széttérül
egyenes
vonalban
felfele száll
gőzölög a háztető
a levegő finoman remeg

a diófa fekete ágain a fonnyadó héj
a feketült szár éppen tartja a barázdált gömböket
a szőrök épp ledobva héjukat lengeni kezdenek a szélben

fogy az erő a szárból
a bágyadt délutáni fény
rozsdás és vörös

visszaréved a lángokból
a vad kamaszsárga április
az érett mély- és aransárga
júniusi nyárkűszöb
kontójára a méregzöldnek csipeget
a tócsából visszabámul a tavaszi eső
a nyári felhőszakadás
törött cserepeken a jégverés

fortyog az opálos fáradt olajjal elegy víz
kopog a palatetőn és a szürkére
sötétebb tónust terít

a víz súlya a szárat megszakítja
a többit elvégzi a súly
a fekete gömb az érett szürkére
váltó vájatban gurul
hullámra merőleges
hangosan koppan a földön
tompít a héj maradék cafatja
a lendület elfogy a súly marad
homokba ágyazza magát
hajlatán elcsúszik a szél

mellette csoszogó láb
gumikülső rotakapa
kései forognak el
érett bele zárt rücskei mögött
kelt tésztát dagaszt a kéz
a kalapács a fiókban
a vágódeszka a csepegtetőben
az üres üveg szájában is gyúlni kezd a sötét
hűl a levegő
szürkül
kék-fekete árnyékok nyúlnak el
a rágyújtott lámpa fényében
szélük hosszuk egy
megcsípi a dér a füveket
a kerítésbetont a tócsákra
finom hátyát ragaszt
a szélétől a közép felé
amorf tükröben torzul a hold
monolitja megfolyik
a kőzetről sugárkörbe
forrva a nap hideget ölelő távolsága
egy pohár víz az asztalon
az udvaron egy vagon fény
a diófa ágai között helyén a hold
minden a helyén a legpontosabb ott

a ténfergés ideje lejáróban
ömlik az ereszről a víz
félköröket hagynak az asztalon
a hűtőből előcibált kapszulák
átnéz az üvegen két fal közben
a sörhab redői a pára alakulatai
kissé félszeg már a test fesztartása
innentől kisebb bravúr eseti csoda
szárad a nadrágon a beletörölt ujjak nyoma